

Playboy

– AliKemal · 04 Nisan 2016

Onca kadının hayatıma girmekte çok cömert olması, öyle yakışıklı, sempatik filan olmamdan değildi. Çok zengin bir ailenin playboy oğluydum; yani, hayatıma giren kadınların hemen hepsi ya bana yamanıp zengin ailenin gelini olmanın hayalini kuruyorlardı, ya da peşimden bir an olsun ayrılmayan magazin programlarında benimle birlikte boy gösterip ünlü olmaya çalışıyorlardı.

Sık sık sevgili değiştirmemin suçu da asla bende değildi. Her kadının eninde sonunda benden talebi sadakat oluyordu. Oysa sadakat madakat benim umurumda olan şeyler değildi. Ve bu tavrımın karşılığında sürekli kıskançlık nöbetleriyle karşılaşmaktan nefret ediyordum.

Hayatıma soktuğum her kadın birer güzellik timsaliydi, hepsi ayrı ayrı birer değerd, hepsinden başlangıçta çok hoşlanıyordum, hepsiyle uzun bir ilişki kuracağımı umut ederek başlıyordum, ama olmayınca olmuyordu işte. Hayatıma giren kadınların hepsi sadece kıskançlık huyları yüzünden kısa süreli ilişkiler kurduğum gelip geçici maceralar olmuştu benim için. Kendi kendime, "İlle de uzun ilişki olacak diye bir şey yok ya, ben böyle de mutluyum!" diye düşünerek züğürt tesellisi veriyordum. "Şöyle uysal, yumuşak, hesap sormayan, sorularıyla beni bunaltmayan, talep etmeyen bir kadınla karşılaşamayacak mıyım ben, Allah'ım!"

Bir şeyi kırk defa tekrarlırsan olur, derler ya; sanırım bu hayıflanmayı kırk kere tekrarlamıştım ki, nihayet tam istediğim bir kadınla tanışmıştım. En güzel, en akıllı, en harika olan kadını nihayet bulmuştum. O kadın Sevilay Coşkun'du.

Şaşırdınız değil mi? Belki de her şarkısı hit olmuş, harika sesiyle gönüllerinize taht kurmuş o güzeller güzeli 'mega starınızın' benim gibi hızlı bir playboyun kadını olmasını içinize sindiremiyorsunuzdur. Haklısınız! Başlangıçta ben de bunu pek ummamış, "kendimi fazla kaptırmam iyi olur," diyerek tedbirli davranmaya çalışmış, ama kendimi ona iyice kapırdığımı fark ettiğimde de bunun tadını çıkartmaya karar vermiştim. "Beklediğim aşk o! Eminim bundan. Son zamanlarda onu beğendiğim kadar beğendiğim bir başka kadın olmadı!"

Magazin basınının -tefrika yapar gibi- her gün ona aldığım hediyeleri yazıp durmasından bıkip usanmıştım. İnsanlar sanıyordu ki, o kadar pahalı hediyeler almasam Sevilay'ın sevgilim olmasını sağlayamayacaktım. Oysa insanların anlayamadığı şey, biz birbirimize deliler gibi âşıktık. Hangi erkek âşık olduğu kadına pahalı hediyeler vermekten mutlu olmaz? Ben onun için aldığım pırlantalara, 4x4 arabaya veya Zekeriyaköy'deki villaya onun bir tırnağına verdiğim kadar bile değer vermiyordum. Neticede sarf ettiğim her kuruş babamın cebinden çıkıyordu, bana ne! Babam da zaten devlete biraz daha az vergi ödeyerek karşılıyordu bu masraflarımı. Yani ortada bir problem yoktu. Problem olan az önce de dediğim gibi magazincilerin bunları dillerine dolamalarıydı. Ama ben ne yapacağımı biliyordum! "Aşkım, kalk haydi; seyahate çıkıyoruz!"

"Hemen mi?"

"Hemen!"

"Valizim bile hazır değil ayol..."

"Gerek yok valize, ihtiyaç duyacağın her şeyi gittiğimiz yerde satın alırız. Bir tek pasaportunu al, yeter!" Böylece apar topar alıp Rio De Janeiro'ya götürdüm onu. Doğruca Hilton Barra Rio De Janeiro'dan ayırttığım balayın dairesine yerleşerek rüya gibi bir tatile başladık. Kolayca anlaşılabilirliği gibi balayın dairesini ayırtmış olmam orada onunla evlenmeyi planlamamdan dolayıldı.

Bu tatil onu daha yakından tanımam için büyük fırsat olacaktı. Daha doğrusu onun hayatımın bir parçası olmayı kabul etmesini sağlayabileceğim bir fırsat demeli, çünkü onu yeteri kadar tanıyordum ve hazır baş başayken benimle evlenmesi için ikna etmek istiyordum...

Ettim de! Evlenme teklif ettiğimde hiç mırın kırın etmeden, "evet" deyiverdi. Tatilimizin onuncu gününde de Rio de Janeiro konsolosunun önünde nikâh akdini imzaladık. Evet, artık karı kocaydık! Balayımız mükemmel geçiyordu. Yaşadığı bu mutluluğu katlamak için ona Copacabana 'da sahile bakan bir gökdelenin dayalı döşeli bir daire satın alıp hediye ettim. Otelden yeni aldığım evimize geçtik. Türkiye'ye dönmek için türlü bahaneler üreterek tatilimizi uzatabildiğimiz kadar uzattık. Ne yazık ki Sevilay'ın yeni CD çalışmaları vardı ve İstanbul'a dönmek zorundaydık. Yılın birkaç ayını gelip bu dairemizde geçirmeyi kararlaştırdık. Döndük.

Zavallı karıcığım, İstanbul'da gerçekten de yoğun bir iş temposuna maruz kaldı. Gecesi gündüzü stüdyoda geçiyordu. Bırak bu işleri, yorulma, dediğimde dinlemiyordu ki! İlla ki hayranları için şarkılar söyleyip onları mutlu edecekti, çok seviyordu işini. Ünlü bir sanatçıyla evlenmiş olmamın külfetiydi bu yoğunluk; ne yapalım, katlanacaktık. Gülü seven dikenine katlanırmış!

O gün öğlene kadar uyumuştum. Yataktan kalktığımda serserim tavuk gibiydim. Ilık bir duş alırsam kendimi toparlarım, diyerek banyoya girdim; önce suratıma bir sinekkaydı çektim, sonra duşu açıp altına girdim. Ilık suyun tam da keyfini çıkartmaya başlamıştım ki, telefonumdan Halil Sezai'nin İsyân şarkısı çığırmaya başladı. Zamansız çalan telefona her ne kadar isyan etsem de, telefon sevgili karıcığımın olabilirdi. Zavallım geceyi stüdyoda geçirmiş, henüz eve dönmemişti, kim bilir nasıl yorgundu, bir de telefonun başında bekletip üzmemeliydim onu. Evde benden başka kimse olmadığından örtünmeye gerek duymadan, çırılçıplak halimle telefon etajerine koşturdum.

"Alo?... Hapşu!..." Hapşırmanın sarsıntısıyla sudan çıkmış bir köpeğin silkinmesinde olduğu gibi vücudumdaki sular etrafa saçıldılar.

Telefondaki kadın damdan düşer gibi, "Karıcığın otel köşelerinde eski sevgilileriyle kırıştırırken, sen ev köpeği gibi onun yollarını bekleye dur!" dedi.

Birden kapıldığım öfkeyle onu azarlamaya başladım. "Ulan manyak! Seni attığın bu iftira yüzünden anam avradım olsun lime lime doğrarım! Kıçına tekme vurduğum diye mi yapıyorsun bunu?"

O ise gayet soğukkanlı biçimde, "niye vereceğim adrese gidip bakmıyorsun?" diye ısrar etti. "Sevgili karıcığın şu an o adreste sevgilisinin kollarında."

"Ver ulan şu adresi!" diye bağırđım. "Yalan söylediyse cehennem dibine kaçsan bulur, gebertirim seni!"

Verdiği adresi yazdım. Yatak odasına koşup sırtıma aceleyle bir şeyler geçirdim. Garaja indim. Arabayı hızla hareket ettirdim.

Yazılı adrese adeta ışınlanmıştım. Çaldığım kapı epey bir süre açılmadı. Telefondaki kadının doğru söylemiş olabileceği ihtimaliyle sinirlerim altüst olmuştu, bütün vücudum titriyordu. Neden sonra kapıyı

açan genç adam pişkinlikle, "bir şey mi vardı?" diye sorarak üstüne bir şeyler giyinme zahmetine bile katlanmadan ayağında bir donla açtı kapıyı.

Kapıyı omuzlayıp adamı kenara savurarak, "nerede o?" diye sordum. Antredeki kapıları dolaşmaya başladım. Yatak odasının kapısını açtığımda da o korkunç manzarayla burun buruna geldim. Sevilay işte oradaydı, yatakta çırılçıplak yatıyordu.

"Allah belanı versin senin, adi karı1 Bunuda mı yapacaktın bana?" diye haykırdım.

Sevilay, yattığı yerden doğruldu, bana, "Sen de yap," dedi. "Bu kaçamaklar evliliği canlı tutar. Birbirimizi daha çok severiz. Baksana ne kadar genciz, yaşam boyu yalnızca birbirimizle olmak mantıklı geliyor mu sana? Ancak araya başkalarını katarsak, birlikteliğimize katlanabiliriz."